

Az élet védelmében

Az abortusz mint mentális probléma*

A társadalmi méretű gyermektelenség – és egyben gyermektelenség – korunk egyik legfőbb jellemzője, amely a fejlett és kevésbé fejlett világ népei között mindenütt felütötte a fejét. Nem ez az egyetlen tünet, amely arra utal, hogy a mai társadalmak értékvesztésbe kerültek. A nemzetpusztulás réme több nációt is fenyeget, ennek ellenére egyetlen országban sem tarták még fel a népességfogyás valódi okát. Valószínűleg azért nem, mert az érintett népek nincsenek is igazán tudatában veszélyeztetettségüknek. Mi több, tudománytalan ármánykodásnak tekintik a gyermektelenség – gyermektelenség – okát firtató vizsgálódásokat, különösképpen, ha az olyan személyes kérdéseket érint, mint az abortusz.

Vélhetően pontosan ebben a hozzáállásban rejlik a társadalmi méretű gyermektelenség oka is. Az új kor embere, akárcsak a természeti népek, különféle tabukkal vette körül magát. Kényelemszerete miatt nem hajlandó bizonyos problémákkal szembenézni: nemcsak a népességfogyás nem érdekli, közbömbösen viszonyul a környezetszennyezéshez, az élővilág kipusztulásához, sőt, saját egészségéhez is.

Korunk embere mintha teljesen megfeledkezett volna arról, hogy természeti meghatározottságú lény. Túlságosan el van telve magával, hiányzik belőle a természet és az élet tisztelete. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy megbomlott a Teremtő és a teremtmény közötti egység. Tudományosabban szólva: az önmagunkról és a világról való tudás nincs összhangban természeti kötöttségeinkkel.

A ma embere a pénz és a hatalom szolgálatába szegődött. Az élet nem képvisel számára különösebb értéket. Különösképpen az új élet nem. A magzati élet, amely a világ legértékesebb természeti kincse. A modern kor embere anyagi javaira büszke. És saját eszére, jogaira, kényelmére, amelyekre úgy tekint mint az újkor legnagyobb vívmányaira, holott szűnni nem akaró lelki válsággal fizet értük. A pénz szolgálatát nem fér össze a hitel, az áhítattal, a misztériumokkal. A belső igény azonban megmaradt irántuk, csak éppen misztériumok helyett az alkohol, a televízió, kábítószer rabjává vált. Ez az oka érzelmi elsavarodásának, szellemi satnyulásának, önkárosító magatartásának és a korai halálnak.

Lélektan szempontból már a terhesség megszakításának gondolata is ármány, annak kivitelezése pedig gyermektelenség merénylet. A pszichoterápia tapasztalatai szerint az anyaméhben alakul ki a későbbi fejlődésünk szempontjából döntő alapérzés, amelyet ösbizalomnak nevezünk. Ha ezt a korai szakaszt fenyegetettség árnyékolja be, ez az alapérzés zavart szenved, és egész életen át hiányozni fog. Gondoljuk csak meg, milyen cudar egy világ az, amelyben a megfogant magzatok is különféle ármánykodás, celszövések és merényletek áldozatát eshetnek. Mi adjon otthonosságérzést ebben a világban, mire támaszkodjon önbizalmunk, ha már a belső védettség is hiányzik, ha a megfogant magzatok felének arra sincs esélye, hogy megszülessen.

Milyen alattomosnak kell lennie egy társadalomnak ahhoz, hogy ezt a mérhetetlen pusztítást jóváhagyja és igazolja. Van-e az ilyen társadalomnak jögalapja ahhoz, hogy különféle törvényeket hozzon, a jó és a rossz között különbséget tegyen? Nyilvánvalóan nincs. Az élet védelme nem válhat a többségi szavazat függvényévé. A törvénykezésnek az élet semmilyen területén sem szabad a lelkiismeret helyébe lépnie, nem szabad olyan dolgokkal kapcsolatban normákat előírnia, amely meghaladja a törvényhozók illetékességi körét. A mindenhatóság téveszméjétől megittasult társadalomban csaknem teljes egészében kieszt az élet iránti tisztelet. Különösen az élet megjelenése és megtestesülése iránti tisztelet, amelynél nincs nagyobb misztérium a világegyetemben. Azok az emberek, akik a lét vagy nem lét kérdését elsősorban anyagi szempontból nézik, nem az élet védelmét, hanem a halál demokráciáját képviselik.

A családtervezés gondolatokere azt a látszatot igyekszik kelteni az emberekben, hogy a lét és a nem lét kérdése az ember racionális tervezésének van alárendelve. Akár az államháztartásban, egyszerű költségvetési tétel ez is. Talajdonképpen kész csoda, hogy az ilyen tébolyult felfogás miatt egyáltalán születnek még gyerekek. Végso soron ugyanis, ha mégoly kevesen jönnek is a világra, azok a kevesek is anyagi áldozatot követelnek, becsvágyó tervekét tesznek tönkre.

Az ember mindenhatóságának eme téveszméje helyett egészséges társadalomban azt kellene tudatosítani, hogy az élet folytonosságához nem „tervezésre”, hanem érzelmekre, érzésekre, vágyra, szeretetre van szükség. Az emberek önzése, a gyermekvállalással járó „áldozathozatala” a társadalom határtalan anyagiasságán alapszik. Ami nem az élet nézőpontja, hanem a pusztulásé. Nem az újjá születésé, hanem a hanyatlásé. És ez az attitűd nemcsak a nemzetpusztulásban nyilvánul meg, hanem minden téren, ami az élet nélkülözhetetlen feltétele: az ivóvíz, a levegő és a termőtalaj elszennyezésében, az erdő barbar pusztításában, a folyók élővilágának megmérgezésében.

A mai modern társadalmakban megfoganni és világra jönni csaknem teljesen kilitástalan vállalkozás a lélek számára. Mindegy, hogy mit értünk lélek alatt. Az élet körforgásának nyilvánvaló akadályoztatásáról beszélünk, ami – nomen est omen – az anti-bébi tabletákkal kezdődik. Az a világ, amely a bébi ellen irányul, később is, folyamatosan szedi áldozatait. Az élet később is kilitástalan vállalkozás marad az ember számára.

Ha mindebbe belegondolunk, láthatjuk, hogy az orvos a terhesség-megszakításban olyan szerepet vállal, amely normális társadalmi körülmények között voltaiképpen túlnő illetékességi körén. Mi nem normális társadalmi körülmények között élünk. Hogy is lehetne normális az a világ, amelyben, ha egy nőgyógyászati vizsgálaton kiderül, hogy a nő terhes, az orvos először azt kérdezi tőle, hogy meg akarja-e tartani. A kérdés nem véletlen, hiszen olykor már maga kifejezés is sejteti – ismét: nomen est omen –, hogy nem valamely örömteljes fejleményről, hanem terhes állapotról van szó, amelyről lehetőség van időben megszüadulni.

Akkor, amikor az ember még tudatában volt természeti meghatározottságának, az volt a véleménye, hogy ezekben a kérdésekben nem őt illeti a döntés joga. Ha hívó lélek volt, a gyermeket Isten áldásának tekintette, ha nem, akkor is szívesen várta a megfogant új lelket szerény hajlékába. Ma viszont azt hisszük, hogy jögnak van hozzá, hogy saját elképzelésünk szerint beavatkozzunk a világ dolgaiba, s ítéelkezünk eleveken és holtak fölött.

Az abortusz legalizálása azt a felfogást szentesíti, amely szerint egyik ember uralkodhat, dönthet a másik ember élete felett. Hogy bizonyos emberek, bizonyos helyzetekben Isten helyébe képzelhetik magukat. Az abortuszmentális és -lelkes hordozói, akár tudatában vannak, akár nem, önmagukat a Sors urának tekintik, akik védtelen lényeket pusztíthatnak el, akik kedvükre válogathatnak ki, mikor hagyhatnak világra jönni, s kit ítéelnek halálra.

Az embere eme nagy felülvilágodottsága, gögje, elbizakodottsága miatt a fogamzás kérdése, az apró teremtmények sorsa, az új élet-héze való fenyegető viszonyulás a modern társadalmakban többnyire tabu téma. Ezek a tabuk jelzik, hogy a modern kor embere nem mer szembenézni önmagával. Hogy szikizofrén morál jellemzi. Ép lelkű ember számára a II. Vatikáni Zsinaton elfogadott álláspontozhoz nem férhet semmi kétség. „Az életet a leggonddosabban kell óvni, már a fogamzástól kezdve. A magzatelhajtás is, a csecsemők megölése is szegyeteljes bűntett.”

De ha kimondjuk, hogy a magzatelhajtás szegyeteljes bűntett, amelyben az orvosok és a törvényalkotók is bűnrészesek, ki kell mondanunk azt is, hogy az élet nagy kérdésében a tudományos megismerés lehetőségei is végesek. A tudomány sem képes az élet örök nagy kérdéseire (mi a lélek? mi végböl vagyunk a világon?) megnyugtató válasszal szolgálni. Könnyen lehetséges, hogy nem is ez a célja a tudománynak: nem a végső kérdések tisztázása, hanem az élet szolgálata. Ebből a megfontolásból igen fontosnak tartom, hogy a Magyar Egységügyi Társaság sort kerített ennek a konferenciának a megrendezésére, amelyen számos kiváló szakember adott hangot aggyalainak, és emelt szót az élet védelme érdekében.

Dr. HÓDI Sándor

* Elhangzott a Magyar Egységügyi Társaság által szervezett, 2000. március elején Budapesten tartott, Az orvos és az abortusz konferenciáján.

H

Az si eszkö-
gépes re-
hozza, a
tudóstá-
származ-
mélvre v-
számítóg-
lisan bel-
ban kivá-
Ar-
mélnek
dibóme
italkever-
ma már
sponzo-
gyar saj-
vil ezel-
jesen me-

A
zaddal e-
közvetít-
londine-
da, kocs-
vagy víz-
lamej j-
gyar uta-
vagy ács-
tésűvé v-
utalt, m-
üzérked-
ilyen sz-
lőjre, k-
használa-